

ELDÚDOLOM NEKED

(Részlet a *Madách asszonyával* című ciklusból)

Éppen csak megemlítenek
a lexikonok.

A dolognak olyan –
voltál, de minek, íze van.

Egyetlen szobrodról
tudok városomban
(hírnévért, pénzért
minden kapható):
a leánykollégium
előkertjébe rejtve
őrzi vonásaidat a Mű.

Egy öregedő szerelmesed
betűfolyót fakasztott érted,
ebben a végtelenül ismétlődő
irodalmi sivatagban;
hol az irányított
szelek helyett,
most kiszámíthatatlan,
öntörvényű
huzat garázdálkodik.
Tisztelet neki,
mert én még ennyit sem tettem.

Csak koptattam magam,
sosemvolt emlékeimmal,
s ha néha
kibukott számból a neved:
Erzsébet,
hát akkor is bizonyosan
részegen kószáltam
a gyászoló ég alatt.

De azért olykor,
csinált boroktól lázasan,
üszkösödő felhőktől
kilesve,
eléd térdepelek
és végig csókolom
esőtől véres arcod:

Kőbe rejtett
lábadhoz hajtom fejem,
és a táltosok ősi nyelvén
eldúdolom neked,
hazug szerelmeim
igaz történetét.